

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoCsp/19/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5819200926
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5819200926.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov Mgr. Andreja Kekelyho a JUDr. Martiny Mochnáčovej, v právnej veci žalobkyne: T. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XXX/X, XXX XX R. - Z., zastúpenej spoločnosťou: JUDr. Dušan Serek advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Hattalova 373/3, 029 01 Námestovo, IČO: 47 258 781, proti žalovanému: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému spoločnosťou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie sumy 1.190,20 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 4Csp/30/2019-104 zo dňa 19.11.2019, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Námestovo č. k. 4Csp/30/2019-104 zo dňa 19. novembra 2019 potvrdzuje.
- II. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu vo výške 1.190,20 Eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.190,20 Eur od 28.05.2019 v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Zároveň uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi náhradu trov konania v pomere 100 % vo výške, o ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (výrok II.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal na obsah žalobou uplatneného nároku, ktorý žalobkyňa definovala odkazom na ustanovenie § 451 Občianskeho zákonníka v spojení s § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej aj „zákon o spotrebiteľských úveroch“), keď konštatovala, že úverová zmluva uzavretá medzi sporovými stranami neobsahuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov a celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Konajúci súd poukázal aj na to, že dotknutá zmluva sa javila ako zmluva riadiaca sa Obchodným zákonníkom, a to minimálne s poukazom na skutočnosť, že žalobkyňa je živnostníčkou. Na druhej strane podotkol, že žalobkyňa pracuje v Rakúsku ako opatrovatelka a z tohto dôvodu musí mať založenú voľnú živnosť „opatrovatelstvo“.

Bez živnostenského oprávnenia by opatrovatel'skú činnosť vykonávať nemohla. Práve s prihliadnutím na túto skutočnosť podľa názoru okresného súdu nešlo o vykonávanie sústavnej činnosti za účelom zisku, ako to má na mysli ustanovenie § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka, ale o činnosť za účelom získania príjmu, ktorý by na území Slovenskej republiky získala na základe zamestnaneckého pomeru bez potreby živnostenského oprávnenia. Práve táto skutočnosť zakladá pochybnosti o tom, či je potrebné spornú zmluvu posudzovať podľa ustanovení Obchodného zákonníka, resp. Občianskeho zákonníka. Ďalšou skutočnosťou, ktorá spochybňuje predmetnú zmluvu, je to, že ako účel úveru bola uvedená kúpa prevádzkového materiálu. Činnosť opatrovatel'ky spočíva v starostlivosti o starých, dlhodobo alebo ťažko chorých a postihnutých ľudí. Pri výkone tejto činnosti nie je

podľa názoru súdu potrebný prevádzkový materiál, keďže sa jedná o starostlivosť, ktorá je vykonávaná väčšinou v domovoch opatrovaných ľudí, kde prostriedky potrebné pre výkon opatrovateľskej služby zabezpečujú príbuzní opatrovanca, čo potvrdila aj samotná žalobkyňa pri svojom výsluchu. Okresný súd postupoval pri výklade zmluvy uzavretej medzi sporovými stranami podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že v predmetnej zmluve absentuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov a celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, pričom ide o jeden z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa. Absencia týchto údajov má za následok, že spotrebiteľský úver získaný na základe tejto zmluvy, treba posúdiť ako bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyni bol poskytnutý úver v celkovej výške 4.000,00 Eur, na ktorom do dňa 19.09.2018 uhradila preukázateľne sumu 5.190,20 Eur. Vzhľadom na to, že úver je pre absenciu zákonom stanovených náležitostí bezúročný a bez poplatkov, žalovaný sa tak podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka bezdôvodne obohatil o sumu 1.190,20 Eur. Pokiaľ ide o rozhodovanie o úroku z omeškania, okresný súd odkázal na ustanovenie § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že žalobkyňa má nárok na úroky z omeškania odo dňa podania žaloby, t. j. od 28.05.2019. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania vychádzal súd prvej inštancie z princípu úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 CSP).

3. Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku a zamietnutia žaloby, resp. vrátenia veci na ďalšie konanie.

4. Uviedol, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil vykonané dôkazy a z nich vyplývajúce skutočnosti, keď dospel k záveru o spotrebiteľskej povahe zmluvného vzťahu. Pre jeho kvalifikáciu nemôže byť rozhodujúci spôsob použitia peňažných prostriedkov po tom, čo boli tieto poskytnuté. Charakter zmluvného vzťahu sa určuje na základe prejavenej vôle oboch zmluvných strán pred a pri uzavretí zmluvy. V tomto smere je rozhodujúci obsah žiadosti o úver a zmluvy o úvere. Ak by mala povaha zmluvy závisieť od následného spôsobu použitia peňažných prostriedkov, potom sa uzavretá zmluva (na ktorej základe boli peňažné prostriedky poskytnuté) v zmysle zákona nemení automaticky (z podnikateľskej na spotrebiteľskú alebo naopak). V dôsledku toho by v čase uzavretia zmluvy nikdy nebolo isté, aká je povaha zmluvného vzťahu, ak by závisela od toho, ako vlastne dlžník použije peňažné prostriedky. Dôsledky argumentácie žalobkyne a záverov súdu by viedli k tomu, že charakter zmluvy by závisel od skutočného použitia peňažných prostriedkov aj v takom prípade, kedy by ich napríklad dlžník použil v rozpore s tým, čo tvrdil pred a pri uzavretí zmluvy (napríklad by žiadal o peňažné prostriedky na rozvoj podnikania, financovanie vybavenia domácnosti a podobne, v skutočnosti by ich použil na úplne niečo iné). Povaha zmluvy by sa teda menila v dôsledku jednostranného faktického konania dlžníka. Takýto prístup však odporuje pravidlu, podľa ktorého sa obsah a povaha zmluvy posudzuje v okamihu jej uzavretia. Aj súdna prax konštantne uvádza, že povaha a platnosť právneho úkonu sa posudzujú v okamihu vykonania tohto úkonu. V konaní bolo preukázané, o aký úver žalobkyňa žiadala a na aký účel. Vykonaným dokazovaním nebol obsah žiadosti o úver vôbec spochybnený. Súd prvej inštancie nevyhodnocoval dôkazy vo vzájomnej súvislosti, žiadnym spôsobom neriešil to, že neskoršia výpoveď žalobkyne v konaní odporuje jej skoršiemu vyjadreniu. Zo žiadneho zákonného ustanovenia pritom nevyplýva, že by niektorý dôkaz mal prednosť či väčšiu dôkaznú hodnotu. Ohľadne spochybňovania vlastného konania sporovou stranou aj Najvyšší súd SR v rozsudku z 31.07.2012 sp. zn. 3Cdo 81/2011 uviedol, že podmienkou pre to, aby mohol prihladnúť k vôli účastníkov, je, aby nebola v rozpore s tým, čo vyplýva z jazykového vyjadrenia úkonu. Výkladom tak možno zisťovať iba obsah právneho úkonu, nemožno ním prejav vôle dopĺňovať. Takto musí súd postupovať aj v prípadoch, ak interpretujú účastníci vo svojich prednesoch alebo výpovediach v priebehu konania zmluvné dojednanie odlišným spôsobom. Takáto situácia neznamená, že právny úkon vyložiť nemožno, lebo záujmy a postoje účastníkov v priebehu súdneho konania už nemusia zodpovedať ich pôvodnej vôli, ktorú prejavili pri právnom úkone. V súdnej praxi je ustálené, že pokiaľ osoba, hoci by len predstierala, že je podnikateľom, potom sa nemôže dovolávať postavenia spotrebiteľa. Súdny dvor Európskej únie rozhodol (C-464/01 vo veci Johann Gruber c/a Bay Wa AG), že ak dodávateľ koná v dobrej viere, že druhá strana nie je spotrebiteľ, nemôže sa táto osoba dovolávať toho, že mala postavenie spotrebiteľa. Rovnako (napr. rozsudok Nemeckého spolkového súdneho dvora z 22.12.2004 sp. zn. VIII. ZR 91/04), pokiaľ spotrebiteľ predstiera, že je podnikateľom (alebo v tomto smere uvedie dodávateľa do omylu), je treba takúto obligáciu charakterizovať ako obchod, a nie spotrebiteľský záväzok, pretože je potrebné chrániť dodávateľovu dobrú vieru, pretože dobrá viera je všeobecným princípom zmluvného práva. Podľa názoru žalovaného súd prvej inštancie dospel po vykonanom dokazovaní k nepresvedčivému záveru o spotrebiteľskom postavení žalobkyne. Okrem subjektívneho tvrdenia žalobkyne o spôsobe použitia peňažných prostriedkov nebol v konaní vykonaný žiaden dôkaz, že by žalobkyňa vystupovala ako spotrebiteľka. Na obsah jednotlivých listín (žiadosť o úver a zmluva

o úvere), ako aj objektívne skutočnosti (doba od uzavretia zmluvy do začatia sporového konania, priebeh rozhodcovského konania a absencia akejkoľvek námietky či tvrdenia, ako bolo prezentované pred súdom), súd žiadnym spôsobom neprihliadal. Keďže od posúdenia povahy zmluvného vzťahu záviselo aj posúdenie námietky miestnej nepríslušnosti, s ktorou je spojená aj otázka zákonného sudcu, potom súd prvej inštancie by sa mal vysporiadať so všetkými skutočnosťami a dôkazmi. Závery súdu sú založené len na tvrdeniach žalobkyne bez toho, aby boli konfrontované zaistenými dôkazmi. Odvolateľ ďalej poukázal na kritériá odôvodňovania súdnych rozhodnutí, pričom zdôraznil dôvody, pre ktoré podáva odvolanie - tvrdil, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení k podanému odvolaniu navrhla napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdiť.

6. Uviedla, že zmluva uzavretá medzi sporovými stranami má povahu jednostrannej adhéznej zmluvy, ktorá obsahuje veľké množstvo ustanovení znevýhodňujúcich žalobkyňu ako dlžníčku, keďže je tu zrejme hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobkyne a ktorej obsah rozhodne nenasvedčuje tomu, že by jej uzatvoreniu predchádzali rokovania typické pre uzatváranie zmlúv medzi podnikateľmi (samotná žiadosť o úver určite nie je dôkazom takýchto rokovaní). Forma zmluvy na predtlačenom formulári (vrátane žiadosti o úver na predtlačenom formulári) je dôkazom toho, že bola uzatváraná bez akejkoľvek hlbšej vzájomnej súčinnosti zmluvných strán. Práve takéto zmluvy o úvere v podobe štandardnej formulárovej zmluvy sú typické práve tým, že sa uzatvárajú vo viacerých prípadoch a spotrebiteľ spravidla ich obsah nemôže meniť vzhľadom na ich predtlač, čo znamená, že spotrebiteľ podmienky, ktoré sú dané, buď prijme alebo nie. Aj vzhľadom na uvedené nie je možné súhlasiť s vyjadrením žalovaného, že obsah žiadosti o úver nebol v tomto konaní vôbec spochybnený. Žalobkyňa nesúhlasila s tvrdeniami žalovaného, ktorý nepreukázal, že by bol úver žalobkyňi poskytnutý práve na výkon jej podnikania. Pokiaľ aj v (žalobkyňi podsunutej žiadosti o úver a následne aj v časovej a finančnej tiesni uzatvorenej) zmluve o úvere sa uvádza účel poskytnutia úveru - B - prevádzkové náklady (nákup materiálu) - na podnikanie, kúpa prevádzkového materiálu, táto skutočnosť nám neposkytuje odpoveď na otázku, aký konkrétny súvis s predmetom opatrovateľskej činnosti žalobkyne ako odberateľa vôbec uzavretie príslušnej zmluvy má. Žalobkyňa pri svojom výsluchu potvrdila a je to aj všeobecne známe, že činnosť opatrovateľky spočíva v starostlivosti o starých, dlhodobo alebo ťažko chorých a postihnutých ľudí a pri samotnom výkone tejto činnosti nie je potrebný prevádzkový materiál, keďže v tomto prípade sa jedná o starostlivosť, ktorá je vykonávaná väčšinou v domovoch opatrovaných ľudí alebo priamo v bydlisku opatrovanca, kde prostriedky potrebné pre výkon opatrovateľskej služby zabezpečujú príbuzní opatrovanca, čo aj súd správne v odôvodnení svojho rozsudku konštatoval. Žalobkyňa tvrdila, že predzmluvné vzťahy a s tým spojené rokovania v danom prípade predstavovali len (podsunutú) formulárovú žiadosť o biznis úver a bezprostredne na to nadväzujúcu formulárovú zmluvu o úvere. Žalovaný neskúmal, a ani nemal skutočný zámer skúmať, ako konkrétne súvisí uzatvorenie zmluvy o úvere s predmetom opatrovateľskej činnosti žalobkyne ako odberateľa (dlžníka), úplne postačovalo, že žalobkyňa bola v tom čase držiteľkou akéhokoľvek živnostenského oprávnenia a tak im podsunul takýto podľa neho výhodný úver, pričom účel poskytnutia finančných prostriedkov v žiadosti o úver len formálne označil a následne v samotnej zmluve tento účel len formálne deklaroval, to všetko s cieľom vyňať zmluvu spod režimu zákona o spotrebiteľských úveroch a vylúčiť tak aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka o neprijateľných zmluvných podmienkach. Následne súd prvej inštancie správne poukázal na to, že v predmetnej zmluve o úvere absentuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov a celkovej čiastke, ktorú musí dlžník zaplatiť, pričom v tomto prípade ide o jednu z najdôležitejších údajov pre dlžníka (spotrebiteľa). Absencia týchto údajov má teda za následok, že spotrebiteľský úver získaný na základe predmetnej zmluvy o úvere, treba posúdiť ako bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa mala za to, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 191 CSP a následne dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil aj svoje rozhodnutie. Žalovaný je práve ten, ktorý v uvedenom konaní neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie nespotebiteľského charakteru predmetnej zmluvy o úvere.

7. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne.

8. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

9. V rámci reakcie na odvolaciu argumentáciu žalovaného formulovanú v opravnom prostriedku sa odvolací súd v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Zároveň krajský súd poukazuje na zodpovednosť žalovaného za obsahové vymedzenie odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať princíp viazanosti odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na taký, ktorý má rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostal sporný, alebo je to nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

10. Odvolací súd tiež zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

11. Odvolacia argumentácia žalovaného bola založená na tvrdení, že spôsob použitia finančných prostriedkov poskytnutých žalobkyňi na základe úverovej zmluvy je pre posúdenie veci nepodstatné, ako aj na tom, že v spore nebol produkovaný dôkaz potvrdzujúci status žalobkyne ako spotrebiteľky v dotknutom zmluvnom vzťahu.

12. Vo všeobecnosti platí, že k uzavretiu dvojstrannej zmluvy dôjde na základe dvoch vzájomných, slobodných, vážnych prejavov vôle so zhodným obsahom. Ak sa má na základe takýchto prejavov vôle založiť konkrétna zmluva, táto musí obsahovať podstatné náležitosti. Písomná forma zmluvy sa nevyžaduje, pokiaľ iné neustanoví zákon. V kontexte posudzovanej veci, nebolo sporným, či zmluva vznikla; sporným bolo posúdenie úveru ako spotrebiteľského, a teda aj postavenia žalobkyne existujúceho v čase dojednávania sporného úveru. Odvolací súd môže len prisvedčiť argumentom odvolateľa, že následné použitie finančných prostriedkov poskytnutých v zmysle úverovej zmluvy nemôže byť základom, na ktorom posudzuje súd charakter vzťahu strán sporu. Zároveň však treba dodať, že v zmysle uvedeného súd prvej inštancie ani dotknutý právny vzťah neposudzoval, keďže uviedol, že v danom prípade charakter „podnikateľskej činnosti“ žalobkyne a na to nadväzujúci účel úveru spočívajúci v potrebe „kúpy prevádzkového materiálu“ vyvoláva pochybnosti, keďže žalobkyňa vykonáva prácu opatrovateľky v Rakúsku. Na preukázanie sporných okolností uzavretia úverovej zmluvy bola v konaní vypočutá žalobkyňa, ako aj svedok A. A., ktorý potvrdil, že žalobkyňa potrebovala finančné prostriedky na úhradu dlhov a bežných potrieb domácnosti. Vychádzajúc z uvedeného potom podľa názoru odvolacieho súdu postupoval súd prvej inštancie správne, keď skúmal, aká bola skutočná podstata a dôvod poskytnutia financií žalobkyňi. Táto má evidovanú živnosť v Rakúsku, keďže sa to vyžaduje pre výkon jej povolania, avšak v skutočnosti nejde o podnikateľku vykonávajúcu činnosť, tak ako to definuje Obchodný zákonník v § 2 ods. 1.

13. Pri výklade obsahu právneho vzťahu zohľadňoval odvolací súd celkové okolnosti kreovania dotknutej úverovej zmluvy - žalobkyňa nevyhnutne potrebovala finančné prostriedky, k čomu samozrejme mohlo dôjsť aj v situácii, kedy by mala postavenie podnikateľky. Žalovaný ako profesionál podnikajúci v oblasti podnikania mal možnosť preskúmať podstatu potrieb žalovanej - mohol zvoliť jednoduchšiu cestu a považovať žalobkyňu za podnikateľku, alebo si riadne splniť svoje povinnosti, ktoré ukladá rozsiahla spotrebiteľsko-právna úprava, ako aj súdna prax. V danom prípade mala žalobkyňa formálne

postavenie podnikateľky, avšak tento jej status nijako nesúvisel s uzatváranou zmluvou. Ak by žalobca pristupoval poctivo pri ponuke úveru, zjavne by zistil, že žiadne „prevádzkové náklady“ pri činnosti žalobkyne vzniknúť nemohli. Žalovaný je pritom etablovaný subjekt a je si vedomý rozdielov medzi spotrebiteľským úverom a úverom, ktorý takúto povahu nemá. Spôsob uzatvárania zmluvy bol pritom objasnený na pojednávaní - zmluva bola uzavretá rýchlo, čo mohlo znamenať aj snahu zneužiť životnú situáciu žalovanej, ktorá potrebovala finančné prostriedky.

14. Treba zdôrazniť, že spotrebiteľ vykonáva svoje práva v bežnom živote s istou dávkou dôvery v profesionalitu osôb, ktoré na trhu vykonávajú podnikateľskú činnosť. Skúsenosť dodávateľov spravidla vytvára priestor pre možné nepochopenie, či až zneužívanie v zmluvných vzťahoch, čo viedlo k vytvoreniu širokej legislatívnej koncepcie ochrany spotrebiteľov v takýchto vzťahoch. Odvolací súd v danom prípade súhlasil so závermi súdu prvej inštancie, ktorý žalobe vyhovel konštatujúc spotrebiteľský status žalobkyne, ktorá evidentne nepotrebovala žiadne financie na tzv. prevádzkovú činnosť. Pri skúmaní kontextu celého prípadu nahliadal na postavenie žalobkyne ako na osobu, ktorá „len“ akceptovala ponuku dodávateľa a zrejme nemohla očakávať, že tento jednonocho využije jej situáciu v tom zmysle, že zahrnie údaj zo zahraničného živnostenského registra do zmluvy, čo malo viesť k posudzovaniu právneho vzťahu strán sporu ako nespotebiteľského.

15. Žiada sa tiež uviesť, že vo veci bolo nariadené pojednávanie a aj na ňom mohol žalovaný uplatniť svoje nároky, navrhnúť prípadné dôkazy a byť konfrontovaný s predbežným právnym názorom súdu na danú vec. Pokiaľ sa na pojednávaní nezúčastnil, potom uvedené musí ísť na jeho ťarchu. Jedným zo základných princípov sporového konania je princíp ústnosti (čl. 12 Základných princípov CSP), ktorým sa umožňuje stranám sporu efektívne uplatňovať procesné práva a dosiahnuť tak naplnenie práva na súdnu ochranu. Ak sa strana sporu nezúčastní na pojednávaní, je to jej výlučné právo, ktoré však môže viesť (ako je tomu v danej veci) k zavŕšeniu súdneho konania v jej neprospech.

16. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, pri súčasnom nezistení nedostatkov v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku I. ako vecne správny podľa § 387 CSP p o t v r d i l .

17. Ako vecne správny odvolací súd potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok II.), vo vzťahu ku ktorému odvolateľ neprodukoval žiadnu relevantnú odvolaciu argumentáciu, a ktorý zároveň plne zodpovedá úspechu sporových strán posúdenému v zmysle zákonných ustanovení.

18. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobkyňu ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalovanému, ktorý vo veci podaného odvolania úspech nemal. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným rozhodnutím súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

19. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).